

Prof. dr Sava Damjanov

ODA TIBINGENŠKOJ FILOSOFIJI

Dok je Hegel kenjao u jednom uglu malene prostorije, Helderlin je u drugom pisao svoje besmrtno ode. Nedostajao im je samo njihov treći cimer iz evangelističkog internata, Fridrih Vilhelm Jozef Šeling, ali on je bio na nekom trećem mestu, gde je i dalje uredno pohađao nastavu. Zapravo, u sam osvit XIX veka dva školska drugara iz elitne tibingenske gimnazije „Maršal Tito“ čamila su u Univerzitetskoj apsani, dok je Šeling – s obzirom na budući značaj njegovih estetičkih ideja – odbio da im se pridruži, kako klupa u kojoj su zajedno sedeli ne bi zvrjala prazna (estetika ružnog postaće moderna tek kasnije, nakon Šelingove smrti!)..

...Dakle, školska klupa Hegela, Helderlina i Šelinga nikako nije zvrjala prazna, tako da je iz svoje magareće klupe mogla zlurado da ih merka Lažna Karla (Del Ponte ili Bruni, svejedno!), pod pseudonimom Karl Marks (odnosno Fridrih Engels, svejedno!). Njihova razredna nije bila baš stroga, što čitav početak ove storije čini nejasnim: naime, kako su budući slavni filosof i budući ukleti pesnik mogli dopasti tamnice, ko ih je i zašto poslao tamo ako su bili miljenici profesorskog kora i samog nadbiskupa Racergera, rektora evangelističkog internata?! Tim pre što u doba njihovog robijanja Napoleon bije odlučujuće bitke, Kutuzov se sprema da ga slisti, Tolstoj da napiše *Rat i mir* (gde se Kutuzov guzi!), a Filip Višnjić da odgusla svoju *Bunu na dahije*, u kojoj Karađorđe kara kano li Čučuk-Mara (i naguzenog Kutuzova i Turke janičare, „sve po redu da ga ne jebedu!“). Zvuči sasvim neverovatno da sred najvećih istorijskih sranja Hegel kenja li kenja, a Helderlin i Šlegel to kao ne primećuju: prvi levicom piše, a desnicom gladi mudo, dok drugi sa obe ruke drnda razrednoj vulvu. Marks i Engels su nemi: u gimnaziji „Maršal Tito“ oni (štreberi neopevani!) cinkare lično Boga i ostale školarce, prečasní Racerger na to gleda s visine (kao da gleda sa neba, jer zna da će postati papa!), a pravoslavna crkva glumi neutralnost – mogući kandidat za papu bio bi i vladika Irinej, samo da promeni veru...

...Elem, kamera se ponovo vraća na UnivezitetSKU apsanu: tamo je Hegel već u govni-ma do guše, Helderlin gorko plače jer mu se ideali ruše, a ostali akteri puše: ne zna se za-pravo kome, ali je sve autentično, kao na porno-sajtu. Irinej ne menja veru, ali surfuje po tom sajtu: posmatra sveže dečake i tek napupele cure; ko da odoli piletini – teši se Njegovu preosveštenstvo! – posebno kad nije vreme posta?! Što je najgore od svega, Cirkus Istorije i dalje polako teče, knjaz Miloš nosi u Stambol Karađorđevu glavu, za izdaju krivi Lažnu Karlu del Marksa, mada se ni Vuk Branković ne može zaobići kao što Bonaparta zaobilazi Balkan misleći na Žozefinu i mladu poljsku plemkinju – dakle, na Srednju Evropu! Ali je pomenuti Cirkus svoje predstave davao i pre ovih veličanstvenih zbitija: vek Prosvetćenosti obiluje krvlju, sred akademskog Pariza giljotina se po vasceli dan njiše, a prečasní Markiz stvara, tj. piše li piše i napisano kurcem i zadnjicom briše. Doduše, i francuska *Enciklopedija* se piše, Volter je u zanosu, Ruso vidi kliše, pa će Didro da namiriše pojavu Robespje-ra – najbritkijeg neknjiževnog pera kome je Danton u potaji tepao „Baba-sera“. Šelinga je

to inspirisalo da se nakon cimerove smrti okrene protiv njegovih ideja i oštro osudi „hegelijanski panteizam“, o čemu je kritički pisala Marksova ćerka Engels u studiji *Šeling filosof u Hristu*: ona se na jednom mestu čak pita nije li ta osuda direktno izazvala hapšenje dva školska drugara, budućeg klasičnog filozofa i budućeg ukletog poetu? Helderlin, dabome, na to zagonetno čuti: već tad kao da je znao kako će postati jedan od temelja moderne evropske lirike pa je svim silama radio na „hotimičnom zatamnivanju smisla“: njegova obolela duša sagledavala je prošlost, ali joj prezent nije bio po volji! Zato on iz svoje sobe ne opaža Cirkus Istorije koji se melodramski odigrava pred njegovim lirskim nosom: Velingtonova konjica u bici kod Vaterloa za njega je horda narajcanih pastuva u potrazi za pičetinom; velika seča kneževa u maloj Srbijici po Helderlinu je samo štrojenje lokalnih glavara ogrezlih u jebanju sveta; Napoleon na Elbi – tek sićušni Bonaparta, tj. običan francuski kaplar što pohodi javne kuće...

...Dakle, poeta više nije u školskoj klupi sa Hegelom i Šelingom, nije ni u evangelističkom internatu (pod rukovodstvom nadbiskupa!), već na internetu gde surfuje zajedno s vladikom Irinejom. Kakvi ih sajtovi mame, pitaće se svaki prosečan poznavalac njihovog dela?! Pogled na monitor školskog kompa izaziva iznenađenje: bez obzira na pedofiliju omiljenu u Crkvi, niko ne može da sluti pojavu samog Vožda na jednom takvom sajtu! To je isti Vožd što Kutuzova guzi ne zanemarujući ni Turke, tj. onaj Karađorđe što kara kano li Čučuk-Mara, a zlosrećni grof Tolstoj njegovim nastranostima puni stranice svog remek-dela, romana *Rat i mir* zbog kojeg će jedan Romanov u futuru dobiti čir i završiti pred streljačkim vodom kao pred Helderlinovom odom! Sve je, očito, u vezi: Lažna Karla i Crkva, Helderlin i Karađorđe (behu li savremenici?), Velington i Romanov, Elba i Srbijica – ta mala ukleta pica koja obožava Đorđa, tačnije Đoku iz šlica: ko da odoli tome, posebno u vreme posta, čak i u Univerzitetskoj apsani?! Pred kojom se, opet, umusio nadbiskup Racinger (možda ga zajebu cimeri i ne izglasaju za papu?!), mada ni ONAJ Romanov ne pokazuje dobru volju: Ruso i Volter su u svađi, na Kosovu potoci krvi teku, *Enciklopedija* naslućuje pojavu terorizma, prečasni De Sad i Del Ponte kolo smrti vode – ko li će da piše ode?! Vuk Branković neće, neće ni Žozefina, možda će giljotina?! Ili će možda Engels, vanbračna ćerka ONOG hohštaplera, udariti u gusle i poput Filipa Višnjića plesti deseterce sve dok mu se zemljak Šeling od dosade ne usere u gaće sred veka Prosvećenog, a Danton i Robespjer se ne presele kod baba-Kaće (pseudonim Katarine, Velike pizde fine!)? Nit će Engels nit će Katarina, već će odu zapjevati božica mudrosti Atina, tj. Ona Čučuk-Mara što je jebla devet govedara („a kad Maru jebli govedari, ona ište igle i konaca, da zašije pičku od kuraca!“): ko da odoli govedini posebno kada je reč o postu? Možda samo knjaz Miloš dok ispija istoimevenu mineralnu vodu...

...Elem, kamera se ponovo vraća na odu, odnosno na božicu Atinu koja mudro zbori sa narečenim knjazom (a usput, onako pripita, i sa dva decilitra mineralne vode!): „Koji ti očin bi, čestiti gospodaru, da onako varvarski mrsiš prasetinu dok se glava tvog kuma-Đorđa (iliti Đoke iz šlica, koga obožava pica!) otmeno njihala na sultanovom dvoru, pred haremskim hurijama i janičarskim murijama?!“ A Miloš će joj, onako po srpski: „A koji je kurac tebi, božice premudra, da namiguješ matorim pedofilima dok vise na porno-sajtu (još gorem od sultanovog dvora!) i mudom njišu palme na pučini sinjeg mora!“ A Atina mu otpeva, onako lukavo-grčki, u rimovanom heksametru: „Ta ti se pozlatila, čestiti knjaže! Sad

znam dobro ko si: ti si onaj Miloš bez gaća što ga iz svog carskog dvora pohodi baba-Kaća, iliti carica Katarina, Velika pizda fina!“ Knjaz i Gospodar ćuti, premudro mrsi mudo: posmatra kako tiho Cirkus Istorije teče, ne zna se ni ko pije ni ko plaća, a on je zbog švaleracije ostao bez narečenih Atininih gaća! U tom cirkusu vidi slavne vojvode srpske iz sopstvene epohe: ene ga Jakov-pandur, poprcpljivi Hajduk-Veljko, jednooki izdajnik Vučić, a u dnu apsane dremka okretni vojvoda Voja koji u snu jaše popa, dok starina pop-Mićun jaše njega samog. Da li je ta apsana zapravo ona Univerzitetska, u kojoj kenja Hegel, a vojvoda Helderlin piše besmrtnu ode – o tome razmišlja Miloš i hitro navlači gaće da bi se pred božicom Atinom iskupio za smazanu prasetinu (po njemu tek načetu praseću glavu!), da bi cirkusu istorije podario crkvu Pokajnicu gde će autorstvo svojih podviga podariti turskoj vlasti (ne navodeći poimence da li su to bili Turci Seldžuci i Kurci Osmanlije, ili pak Kurci Seldžuci i Turci Osmanlije, iliti prosto Turci-Kurci?). „Premudra božice moja, devstvena Palado Atino“, počinje naš presvetli knjaz udvoričko pokajanje, „ko da odoli prasetini kada je vreme posta? To ne bi uspeo ni moj drugi kum, preosvešteni Irinej, ni bilo koji Turčin, čak ni onaj na kog sam aludirao pitanjem „koji je kurac tebi – još jedan kanda ne bi?“...

...Dakle, Miloš više nije u magarećoj klupi elitne gimnazije „Maršal Tito“ nego je bliže apsani, u kojoj blaženopočivši Sadam sedi zadubljen u knjigu. Svaki poznavalac teme iskreno će da pita šta li tiranin čita (da Bog da mu otpala kita!) i zaprepašćeno otkriti da je sve na svetu ipak u tajnoj vezi (što bi rekli Englezi!)?! Jer kako bi inače istina mogla biti da poeta Sadam Husein čita Helderlina, da mu je filozofski uzor Georg Vilhelm Hegel, a estetičke procese proučava iz Šelingovih knjiga? „Najteža vreća govana je sveprožimajući Svet“, razmišlja blaženopočivši Sadam, „ovde potok-onde cvet, ovde trava-ovde žbun, tamo Cirkus Istorije pun!“; iz off-a ga u mislima pohode aveti i demoni: dva gorepomenu-ta jahača Apokalipse, Napoleon i Kutuzov, mesožderi i pedofili, a najviše ga razdire dilema ko je stvarno napisao *Filosofa u Hristu*? Feldmaršal Velington sigurno nije autor, još manje Lažna Karla, a ponajmanje za taj greh može da optuži nesrećnog Crnog Vožda: ostaje još nadbiskup Racinger, rektor evangelističkog internata, ali taj je na nekom sajtu gde uhodi sveže dečake i tek napupele cure. Šta je preostalo diktatoru kada posthumno upadne u ovako opasnu zamku? Isprva da utehu potraži isključivo na ONOM svetu; potom, ako ne uspe, da se dokopa mobilnog i cimne nekog vojvodu, svejedno živog il' mrtvog; najzad, ako su vojvode pjane da ispali poslednje tane: da napiše *Rat i mir* (na temu Srednja Evropa i brdoviti Balkan) i lepo od dosade (poput ONOG Romanova) zaradi bolni čir koji dovodi do ponovne smrti, sada pred streljačkim vodom kao pred FilipVišnjić-odom! Doduše, nije mu još uvek jasno ko ga je zajebao pa nije izabran za papu: da li njegovi cimeri ili stolar Cimer u čijem je zatočeništvu najveći deo života proveo ukleti Helderlin; ili mu ga je pak smestila Srpkinja Čučuk-Mara, zbog koje je polno opštio s devet govedara; na kraju krajeva, mogao mu ga je smestiti i turobni filozof Hegel koji je – bez obzira na odsustvo rime! – bio pravi antički peder (jer je – iskreno rečeno – umesto pred Karađorđem, samo pred Đokom iz šlica vlažio kao mala narajcana pica!)? Kakva god istina bila, Sadam Husein jedini nije mrsio u vreme Svetog posta: ko da odoli iskušenju Apsolutnog duha, ko da promeni ploču kada zagude gusle, ko da nadjebe Didroa, tog *Ramoovog sinovca* (možda samo pojebana ovca, ali ovaj poeta mrsio je jedino hleb i bio kozojeb!)?...

...Elem, kamera ponovo šeta, ali ne po nekoj odi, niti po tibingenskoj Univerzitetškoj apsansi: ona sad prati zbitija u cirkusu ONOG sveta. Tamo svi žive u miru: Marks i Engels više ne cinkare Boga, vojvode slavne srpske gromko jedu i piju (Voja ne jaše popa, pop-Mićun ne jaše Voju!), bitka kod Vaterloa već je pluskvamperfekt, a Karađorđe i Miloš sede zagrljeni (kao u „Ruskom caru“ Pontije Pilat i Isus!). Pitanje je samo čime se TAMO bave preosvešteni vladika Irinej i njegov ekumenski kolega, nadbiskup-ректор Racinger (za kojeg se širi fama da je ipak izabran za papu!): prema neproverenim izvorima, oba su se pomenuta džentlmena TAMO tako straobalno upišala u gaće da je to više ličilo na Strašni sud, nego na crnu misu (kojoj su – priča se – obojica bili vični). Drugi izvori, opet, govore da je vladika srpski, za razliku od nemačkog nadbiskupa, blagovremeno skontao smisao neobičnih zbivanja opisanih ovde, te da je na krilima te spoznaje – kao na krilima anđela! – uskliknuo (s ljubavlju, svetitelju Savi): „vreme teče, život je kratak – guska se peče, kome će batak?!“ Jer, bez obzira na post i ostala hrišćanska podvižništva, on je uočio da Cirkus Istorije neumitno teče, da u njemu za neveste nema mesta i da će brk omastiti samo onaj ko bude hitar, dovitljiv poput Odiseja božanskog patnika: budući (ili sadašnji?) papa nije – bez obzira na ekumenizam! – uspeo čak ni da pije, nego je tiho, najtiše jecao rakijaški intermeco (iliti, intermecao?) koji počinje besmrtnim stihom „Oj rakijo, rako, ja te volim jako; a ti mene, rako, lagano polako!“ I dok su se crkveni velikodostojnici bavili ovakvim i sličnim problemima, veselo gay-društvanstvo nastavilo je da surfuje pedofilskim sajtovima i na ONOM svetu: predvodi ih Vožd što i nije čudno jer je rođeni lider; uz njega je dugokosi Bonaparta stegnut u rozikast mider; Hegel se usteže da kenja zbog „Kotrljajućeg kamenja“ – muzike koju puštaju njegova Karla Cimerka i blaženopočivši Sadam, najređa poetska zverka; Helderlin, knjaz Miloš i Robespjer pišu tibingensku odu dok u potaji cugaju istoimenu mineralnu vodu! Šta li radi Šlegel, miljenik Didroa i Voltera, gde li su Velington i Kutuzov dok Žozefina tera kera: plemenita gospa, dakle, ne jaše popa ili kao pop Mićun Voju, već ispod giljotine merka sve ovčice na broju?! Moguće li je da i ona ljubi jagnjetinu ili poput Dantona i Engelsa preteruje u vinu, pa će baba-Kaća sve zajedno morati, čak i na ONOM svetu, da ih pošalje u pizdu materinu?! Odgovor na to pitanje ne znaju ni Višnjiji ni Tolstoj, iako obojica opisuju slavni Kosovski boj: u stvari, ta dva hohštaplera mrse jagnjetinu usred Svetog posta, ali za iskupljenje mrse i jednu guzu finu (tj. zabijaju u božicu Atinu, pred očima Markiza de Sada koji im se guzi od jada, sanjajući Romanovljevu guzu – svoju istinsku muzu!)

...Dakle, magareća klupa je prazna, u istoimenoj gimnaziji Maršal Tito drema: za tog džentlmena Cirkusa Istorije nema, on je i Jakov-pandur i jednooki izdajnik Vučić i poprcljivi hajduk-Veljko, Isus i Pontije Pilat; svinjska glava i špek, purica i mlinci, maleni štrukli na kraju – sve će to narod pozlatiti kad mu se apsane i ode daju, tj. kad Učiteljica Života nadjebe sićušnog tibingenskog skota!